

“Η αντίδρασις εις το Ουκρανικόν Αυτοκέφαλον ουδέν έχει κανονικόν και εκκλησιολογικον έρεισμα”

[Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Με την συμμετοχή του Αρχιεπισκόπου Νέας Ιουστινιανής και πάσης Κύπρου εορτάσθηκε, με κάθε ιεροπρέπεια, η Κυριακή της Ορθοδοξίας, στην Πρωτόθρονη Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως.

“Η αντίδρασις εις το Ουκρανικόν Αυτοκέφαλον ουδέν έχει κανονικόν και εκκλησιολογικον έρεισμα, αλλά είναι απόρροια εμπροθέτου και όλως βλαπτικής μετατροπής της Εκκλησίας, της θεοιδρύτου και θεανθρωπίνης «κοινωνίας θεώσεως», εις εγκόσμιον καθίδρυμα, το οποίον λειτουργεί επί τη βάσει οθνείων προς την γνησίαν εκκλησιαστικήν παράδοσιν αρχών και αλλοτρίων σκοπιμοτήτων και συμφερόντων, και αγνοεί την ευχαριστιακήν εκκλησιολογίαν και την συνοδικήν ταυτότητα της Εκκλησίας”, επισήμανε ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, στην ομιλία του, μετά το λαμπρό Συλλείτουργο, με τον Προκαθήμενο της παλαιφάτου Εκκλησίας της Κύπρου, Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, που

τελέστηκε σήμερα, Κυριακή της Ορθοδοξίας, 8 Μαρτίου, στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό, στο Φανάρι. Ο Παναγιώτατος πρόσθεσε ότι “η αναγνώρισις της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Ουκρανίας υπό των λοιπών Ορθοδόξων Εκκλησιών αποτελεί ουσιαστικήν συμβολήν εις την υπόθεσιν της ενότητος της Ορθοδοξίας, ως έμπρακτος συνέπεια και έκφρασις της εκκλησιολογίας της”.

Στην Θεία Λειτουργία συμμετείχαν οι Αρχιερείς, Αγκύρας Ιερεμίας, Δωδώνης Χρυσόστομος, εκ της Εκκλησίας της Ελλάδος, Μεξικού Αθηναγόρας, Φιλαδελφείας Μελίτων, Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου Ανδρέας, Λέρου και Καλύμνου Παΐσιος, Κιτίου Νεκτάριος, εκ της Εκκλησίας της Κύπρου, Κυδωνιών Αθηναγόρας, Αυστραλίας Μακάριος, Νέας Ζηλανδίας Μύρων, Ελβετίας Μάξιμος και Ανθηδώνος Νεκτάριος, εκ του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων.

Εκκλησιάστηκαν άλλοι Αρχιερείς, Άρχοντες Οφφικιάλιοι, οι Γενικοί Πρόξενoi της Ελλάδος και της Ουκρανίας στην Πόλη, κυρία Γεωργία Σουλτανοπούλου και κ.Ολεκσάντρ Γκαμαν, Καθηγητές και μαθητές των Ομογενειακών σχολειών, πλήθος πιστών από την Πόλη και προσκυνητών από το εξωτερικό.

Η ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχου

Στην ομιλία του ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος χαιρέτησε την παρουσία στο Κέντρο της Ορθοδοξίας του Προκαθημένου της Εκκλησίας της Κύπρου, Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου, και της τιμίας συνοδείας του, εκφράζοντας τις θερμές ευχαριστίες του, αλλά και εκείνες των μελών της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, της Πατριαρχικής Αυλής και του ευσεβούς λαού του Θεού.

“Η επίσκεψίς Σας αυτή εκφράζει την αδελφικήν σχέσιν και τον σύνδεσμον αγάπης μεταξύ των Εκκλησιών μας και υπενθυμίζει την μακροχρόνιον σχέσιν των Κυπρίων με την Βασιλεύουσαν, σταθμόν της οποίας αποτελεί η υπό του Αυτοκράτορος του Βυζαντίου Ιουστινιανού Β΄ του Ρινοτμήτου μεταφορά Κυπρίων, κατά το έτος 691, λόγω των αραβικών επιδρομών, προς εγκατάστασιν εις την Ιουστινιανούπολιν της επαρχίας της Κυζίκου, γεγονός το οποίον αποτυπύται και εις τον τίτλον «Νέας Ιουστινιανής» διά τον Αρχιεπίσκοπον Κύπρου”.

Ο Παναγιώτατος αναφέρθηκε στη σημασία και το μήνυμα της εορτής της Κυριακής της Ορθοδοξίας.

“Τιμώμεν σήμερον, εν ευχαριστιακή συνάξει, την ήδη επί 1177 έτη εορταζομένην επέτειον της αναστηλώσεως των ιερών εικόνων, διατρανούντες την ακατάλυτον δέσμευσιν ημών, όπως διατηρήσωμεν αλώβητον και ακεραίαν «την πίστιν των Αποστόλων, την πίστιν των Πατέρων, την πίστιν των Ορθοδόξων», την στηρίξασαν και στηρίζουσαν την Οικουμένην. Ορθώς η ημέρα αυτή τιμάται ως «Κυριακή της Ορθοδοξίας», δηλαδή ως νίκη της γνησίας πίστεως, της πίστεως της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας εναντίον των αιρέσεων, επιτομή των οποίων εθεωρήθη η απόρριψις της τιμητικής προσκυνήσεως των εικόνων «παραπλησίως τω τύπω του τιμίου και ζωοποιού σταυρού» και της αληθείας ότι η τιμή της εικόνας «επί το πρωτότυπον διαβαίνει», ως εθέσπισε, στοιχούσα τη παραδόσει των Πατέρων, η εν Νικαία εβδόμη Οικουμενική Σύνοδος. Κάθε εικών μαρτυρεί το «αεί μυστήριον» της Σαρκώσεως του Θεού Λόγου και της κατά χάριν θεώσεως του ανθρώπου και παραπέμπει εις την εσχατολογικήν Βασιλείαν, εις την πλήρωσιν και την πληρότητα της Θείας Οικονομίας εν αυτή. Την πορείαν προς τα Έσχατα εικονίζει η Εκκλησία πρωτίστως εν τω μεγάλω μυστηρίω της Θείας Ευχαριστίας, εκ του οποίου τρέφεται σύνολος η ζωή της, η ενότης εν τη πίστει, η συνοδική λειτουργία, η κανονική δομή και η ποιμαντική διακονία, η ευλογημένη βιοτή των Αγίων και το θυσιαστικόν φρόνημα των Μαρτύρων της πίστεως, η χριστοτερπής άσκησις των μοναχών και των μοναζουσών, η πατροπαράδοτος ευσέβεια και ο ένθεος βίος των πιστών, η

χριστιανική φιλανθρωπία και η αλληλεγγύη, η «περίσσεια της χαράς» (Β' Κορ. η', 2) της εν Χριστώ ζωής, κατά το Χρυσοστομικόν «ο εν Θεώ ων αεί χαίρει» (PG 62, 283), και η βεβαιότης ότι «τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν» (Ρωμ. η', 37).

Την πανίερρον ταύτην Παράδοσιν, η οποία δεν είναι παρελθόν, αλλά παρουσία ζώσα και ζωοποιός, αυτή αύτη η έκφρασις της ενότητος, της αγιότητος, της καθολικότητος και της αποστολικότητος της Εκκλησίας, εκπροσωπούν, φυλάσσουν και μαρτυρούν χριστοπρεπώς εν τω κόσμω αι Εκκλησίαι ημών, αεί αφορώσαι «εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν» (Εβρ. ιβ', 2)".

Όπως επισήμανε ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, αυτή την εκκλησιολογία, αυτό το ορθόδοξο εκκλησιαστικό φρόνημα εκπροσωπεί και εκφράζει ο Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, ως Προκαθήμενος, από τον Νοέμβριο του 2006, της παλαιφάτου Εκκλησίας της Κύπρου.

“Ασκείτε την πηδαλιουχίαν και την πρωθιεραρχικήν διακονίαν του ευσεβούς λαού του Θεού εν τη Μεγαλονήσω, με σοφίαν, με απόλυτον πιστότητα εις την παράδοσιν, με δυναμισμόν και δημιουργικάς ιδέας, ομιλούντες πάντοτε την γλώσσαν της δικαιοσύνης και της τεθεμελιωμένης επί της δικαιοσύνης ειρήνης, μοχθούντες διά την πρόοδον και την πνευματικήν ευδοκίμησιν του πληρώματος της Εκκλησίας, διά την διάσωσιν της πνευματικής κληρονομίας του ορθοδόξου κυπριακού λαού, άγρυπνος φύλαξ του τόπου και του τρόπου του βίου και των υψηλών αξιών του Γένους. Χαιρόμεθα διά το γεγονός ότι ενισχύσατε την συνοδικήν δομήν και λειτουργίαν της Εκκλησίας της Κύπρου, προέβητε εις την πλήρωσιν πολλών Μητροπόλεων και Επισκοπών και διηυθετήσατε το ζήτημα της μισθοδοσίας του καθ' υμάς ιερού κλήρου. Επαινούμεν επίσης την ίδρυσιν, το έτος 2015, της Θεολογικής Σχολής της Εκκλησίας Κύπρου, εις την οποίαν διδάσκει και ο ημέτερος αδελφός και συνεργός εν Κυρίω άγιος Σασίμων κ. Γεννάδιος. Εις την ευαισθησίαν και τας πολλές αόκνους πρωτοβουλίας Σας, εις την αμετακίνητον αφοσίωσιν εις τας πατρώας παραδόσεις και εις το σύγχρονον πνεύμα Σας, οφείλεται η ένθεος λειτουργία των εκκλησιαστικών πραγμάτων εν Κύπρω”.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε, στη συνέχεια, ο Παναγιώτατος, και στην χορήγηση από το Οικουμενικό Πατριαρχείο της Αυτοκεφαλίας στην Εκκλησία της Ουκρανίας.

“Έκφραση πιστότητας εις την Παράδοξιν των Πατέρων, γνησίας εκκλησιολογικής αυτοσυνειδησίας και ποιμαντικής ευθύνης αποτελεί και η εκ μέρους του Οικουμενικού Πατριαρχείου χορήγησης Αυτοκεφαλίας εις τον εν Ουκρανία λαόν του Θεού, η οποία αποκατέστησεν εις την κανονικότητα τους επί μακρόν χειμαζομένους εν Ουκρανία ορθοδόξους πιστούς, επικαιροποίησε την κανονικήν ευθύνην της Πρωτοθρόνου Εκκλησίας της Ορθοδοξίας και ανέδειξε τα απαράγραπτα, υπό οικουμενικών συνόδων κατωχυρωμένα και εν μακρά εκκλησιαστική πρακτική δεδοκιμασμένα και καθωσιωμένα, δίκαια αυτής. Η αντίδρασις εις το Ουκρανικόν Αυτοκέφαλον ουδέν έχει κανονικόν και εκκλησιολογικόν έρεισμα, αλλά είναι απόρροια εμπροθέτου και όλως βλαπτικής μετατροπής της Εκκλησίας, της θεοιδρύτου και θεανθρωπίνης «κοινωνίας θεώσεως», εις εγκόσμιον καθίδρυμα, το οποίον λειτουργεί επί τη βάσει οθνείων προς την γνησίαν εκκλησιαστικήν παράδοξιν αρχών και αλλοτρίων σκοπιμοτήτων και συμφερόντων, και αγνοεί την ευχαριστιακήν εκκλησιολογίαν και την συνοδικήν ταυτότητα της Εκκλησίας. Συνεπώς, η αναγνώρισις της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Ουκρανίας υπό των λοιπών Ορθοδόξων Εκκλησιών αποτελεί ουσιαστικήν

συμβολήν εις την υπόθεσιν της ενότητος της Ορθοδοξίας, ως έμπρακτος συνέπεια και έκφρασις της εκκλησιολογίας της”.

Στη συνέχεια ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρθηκε στις διαχρονικές προσπάθειες του Αρχιεπισκόπου Κύπρου για την Πανορθόδοξη ενότητα, αλλά και στην συμβολή του κατά την προετοιμασία και την πραγματοποίηση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

“Ηγωνίσθητε και αγωνίζεσθε σθεναρώς διά την πανορθόδοξον ενότητα και διά την κοινήν ορθόδοξον εκκλησιαστικήν μαρτυρίαν. Η συμβολή Σας εις την προετοιμασίαν της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας κατά την κρίσιμον τελικήν φάσιν αυτής υπήρξε καθοριστική. Αλησμόνητος παραμένει εις την ημών Μετριότητα η αναφορά Σας εις τον ρόλον του Οικουμενικού Πατριαρχείου κατά την Σύναξιν των Ορθοδόξων Προκαθημένων εν Σαμπεζύ Γενεύης τον Ιανουάριον του 2016. Εις την εναρκτήριον ομιλίαν Σας είπετε τα εξής: «Έξωτερικεύοντες την συγκίνησίν μας και παραφράζοντες τον Φίλωνα, λέγομεν και ημείς ότι «όπερ εν οφθαλμώ κόρη ή εν ψυχή λογισμός, τούτ’ εν Ορθοδοξία Οικουμενικόν Πατριαρχείον» (Πρακτικά, σ. 35). Εκφράζομεν και κατά την ιεράν ταύτην στιγμήν τας ειλικρινείς ευχαριστίας ημών προσωπικώς και της Αγίας του

Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας.

Χάριτας οφείλομεν τη Υμετέρα Μακαριότητα και δι' όσα προσεφέρετε κατά την πραγματοποίησιν της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου εν Κρήτη. Συμμετείχετε εις τας εργασίας της Συνόδου με ιερόν ενθουσιασμόν, με συνέπειαν, παρρησίαν και αποτελεσματικότητα. Η ευγλωττία Σας, αι θεολογικώς αρτιώταται εισηγήσεις και αι εμπνευσμένοι παρεμβάσεις Σας εις τα συζητήσεις, πάντοτε εν πνεύματι ομονοίας, γεφυρώσεως των διαφορών και αμβλύνσεως των αντιθέσεων, αι σοφαί προτάσεις Σας διά την αντιμετώπισιν σημαντικών διορθοδόξων και διαχριστιανικών ζητημάτων, η συνεχής έκκλησις διά την προβολήν του μηνύματος και του πολιτισμού της Ορθοδοξίας προς τον σύγχρονον κόσμον, συνέβαλον τα μέγιστα εις την πορείαν και την αισίαν ολοκλήρωσιν του συνοδικού έργου. Δι' όλα αυτά Σας ευγνωμονούμεν. Αφήσατε όντως την σφραγίδα Σας εις την Σύνοδον της Κρήτης!"

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης υπογράμμισε τη σημασία της μαρτυρίας της Ορθοδοξίας στον σύγχρονο κόσμο, ο οποίος κυριαρχείται από την τεχνολογία, τον οικονομισμό και τον ατομοκεντρισμό, και αναφέρθηκε στις δυνατότητες συμβολής της μέσω της παραδόσεώς της για τη διαμόρφωση ενός καλύτερου μέλλοντος για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

“Είναι κοινή η πεποίθησις Υμών και ημών, Μακαριώτατε, ότι η παράδοσις της Ορθοδοξίας δύναται να συμβάλη ουσιαστικώς εις την αναγέννησιν της γνησίας πνευματικότητος και εις την εδραίωσιν της αδελφосύνης, μέσα εις τον σύγχρονον πολιτισμόν της τεχνοκρατίας, του οικονομισμού και του ατομοκεντρισμού, όπου ο άνθρωπος, ο προωρισμένος εις θέωσιν κατά χάριν, συρρικνώνεται εις «περίκλειστον άτομον» και εις ακόρεστον καταναλωτήν, και το ανθρώπινον πρόσωπον μετατρέπεται εις αριθμόν και απρόσωπον μονάδα. Διακηρύσσομεν ομού και ευθαρσώς, ότι το επίπεδον του πολιτισμού μιάς κοινωνίας δεν κρίνεται επί τη βάσει της τεχνολογικής και οικονομικής αναπτύξεως και της ορθολογικής οργανώσεως της κοινωνικής ζωής, αλλά πρωτίστως με μέτρον την λειτουργίαν της αλληλεγγύης και τον έμπρακτον σεβασμόν της ιερότητος του ανθρωπίνου προσώπου. Εν τω πνεύματι τούτω, Εκκλησία και θεολογία καλούνται να συνεισφέρουν εις την ορθήν θεώρησιν της ιδέας της «προόδου». Προσωπικώς, θεωρούμεν την συμβολήν ταύτην αναγκαίαν και καθοριστικήν διά το μέλλον της ανθρωπότητος.

Η Εκκλησία ζη και κινείται εν τω κόσμω, και αποστολή της είναι η εν Χριστώ μεταμόρφωσις του κόσμου, εν αναφορά προς τον τελικόν προορισμόν της κτίσεως όλης. Εν τω πλαισίω τούτω, δεν είναι δυνατόν να αδιαφορή διά τας εμπειρίας του συγχρόνου ανθρώπου. Η κλειστότης, εν ονόματι δήθεν της διασώσεως της

καθαρότητος της Παραδόσεως, όχι μόνον δεν αποτελεί θεολογικώς ορθήν εφαρμογήν του «ουκ εκ του κόσμου» χαρακτήρος της Εκκλησίας, αλλά συνιστά σαφώς αλυσιτελή κατανόησίν της, Η άγνοος εσωστρέφεια ευνοεί την ανάπτυξιν φονταμενταλιστικών τάσεων εις το σώμα της Ορθοδοξίας, που έρχονται να προστεθούν εις τον προιόντα παγκοσμίως θρησκευτικόν φονταμενταλισμόν, ο οποίος διασύρει την θρησκευτικήν πίστιν ως δύναμιν ειρήνης και αλληλεγγύης και δίδει ευπρόσδεκτα επιχειρήματα εις τους αρνητάς της πίστεως και πολεμίους της θρησκείας.

Ημείς ειργάσθημεν καθ' όλην την μακράν εκκλησιαστικήν διακονίαν μας διά τον διαθρησκειακόν και τον διαπολιτισμικόν διάλογον, τον οποίον θεωρούμεν όχημα διά την εδραίωσιν της ειρήνης μεταξύ των θρησκειών και θεμέλιον της παγκοσμίου ειρήνης. Ούτω, προωθήσαμεν τον διάλογον με τον Ιουδαισμόν και το Ισλάμ, με θετικά αποτελέσματα διά την αλληλοκατανόησιν και την καταλλαγήν. Μέσα εις την ασάφειαν και αμφισημίαν των ανθρωπίνων πραγμάτων, ο λόγος των θρησκειών πρέπει να είναι λόγος αλληλεγγύης και ειρήνης, σεβασμού της ιερότητος του ανθρωπίνου προσώπου.

Καλούμεθα, Μακαριώτατε, ενώπιον της συγχρόνου «εικονομαχίας», η οποία στρέφεται κατά της εικόνας του Θεού εις τον άνθρωπον, και εν όψει των διαφωνιών των Ορθοδόξων Εκκλησιών εις το θέμα της σχέσεως της Εκκλησίας με τον σύγχρονον κόσμον και τον πολιτισμόν του, να αγωνισθώμεν διά κοινήν μαρτυρίαν περί της «ελθούσης χάριτος» και της «εν ημίν ελπίδος» και να προβάλωμεν την ισχύν και την δημιουργικότητα της εν Χριστώ ελευθερίας, η οποία απελευθερώνει ανεξαντλήτους δυνάμεις κατ' αλήθειαν ζωής, αυτοπροσφοράς και διακονίας. Αυτή είναι και η απόφασις της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδοξίας, η οποία, με δεδομένην πλέον «την αποδυνάμωσιν της θεωρήσεως του ανθρωπίνου προσώπου» λόγω της συγχρόνου κρίσεως της ελευθερίας, υπογραμμίζει το καθήκον της Εκκλησίας, «όπως προβάλη σήμερον, διά του κηρύγματος, της θεολογίας, της λατρείας και του ποιμαντικού έργου της, την αλήθειαν της εν Χριστώ ελευθερίας» (Η αποστολή της Ορθοδόξου Εκκλησίας εις τον σύγχρονον κόσμον, Β. § 3)".

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του ο Οικουμενικός Πατριάρχης ευχαρίστησε ακόμη μία φορά τον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου για την παρουσία του στην Πόλη.

“Εύχόμενοι πάσαν άνωθεν ευλογίαν εις το ιερόν έργον Σας, εν υγιεία σταθερά και ακλονήτω, παρακαλούμεν Υμάς, όπως μεταφέρητε εις τους τιμιωτάτους εν Κύπρω αδελφούς Αρχιερείς, εις τον λοιπόν θεοσεβή ιερόν κλήρον και τον φιλόχριστον Κυπριακόν λαόν τας ολοθύμους ευχάς της ημών Μετριότητος, της καθ' ημάς

Ιεραρχίας και συνόλου του ιερού κλήρου και του Χριστωνύμου λαού της Πόλεως”.

Αρχιεπίσκοπος Κύπρου: “Ηρθα για να Σας πω ότι δέν είσθε και ούτε πρόκειται να Σας αφήσουμε εμείς μόνο”.

Ακολούθησε η ομιλία του Αρχιεπισκόπου Κύπρου Χρυσόστομου Β΄, ο οποίος απευθυνόμενος προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη, ανέφερε:

“Εκφράζω και εγώ τη χαρά μου για την ευκαιρία που μου δώσατε, Παναγιώτατε, με την πρόσκληση σας, να βρισκόμαστε στα Σκηνώματα της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, να συναντιόμαστε και να συσκεπτόμαστε μαζί σας, τον εν ημίν Πρώτον. Σας ευχαριστούμε και για την εμπιστοσύνη που μας δείχνετε, καλώντας μας και εις την ανταλλαγήν απόψεων περι των Ορθοδόξων πραγμάτων.

Η δισχιλιετής ιστορία των παλαιφάτων Εκκλησιών μας, η συμμετοχή σ’ όλες τις Οικουμενικές Συνόδους και ο αγώνας για κατοχύρωση του ορθού δόγματος, προσέδωσαν μοναδικές εμπειρίες και βιώματα. Παράλληλα και το συνεχές μαρτύριο αιώνων, που τις αναγκάζει να βρίσκονται σε διαρκή εγρήγορση, τους έδωσε κι ένα άλλο προνόμιο: Μετρώντας με ένα διαφορετικό μέτρο τα εγκόσμια, θεωρούν υποχρέωση τους να συμπαρίστανται και στους πιστούς ξεχωριστά, αλλά

και σε Εκκλησίες με λιγότερη εμπειρία”.

Ο Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος επισήμανε ότι κατά το σημερινό Συλλείτουργο, ο Οικουμενικός Πατριάρχης και ο ίδιος, επαναβεβαίωσαν τους άρρηκτους και ακατάλυτους δεσμούς μεταξύ της Πόλεως και της Κύπρου.

“ “Κατανοούμε πως στην Πόλη αυτή αλλά και σε πόλεις της άμεσης δικαιοδοσίας της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως συνήλθαν όλες οι Οικουμενικές Σύνοδοι. Εδώ κατωχυρώθη το δόγμα της Εκκλησίας • εδώ εθριάμβευσε η Ορθοδοξία • εδώ κατηργήθη η πλάνη.”

Με αυτές τις σκέψεις ξεκινούσα το 2014 τέτοιες μέρες την εισήγησή μου στη Σύναξη Προκαθημένων την οποία συγκαλέσατε Εσείς, Παναγιώτατε, εδώ στην αιώνια Αποστολική Καθέδρα Σας με σκοπό την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Οι σκέψεις αυτές αρμόζουν και σήμερα, σε αυτή την λαμπρή και ολοφώτεινη ημέρα, την Κυριακή της Ορθοδοξίας, οπότε και επαναλαμβάνουμε τον Θρίαμβο της Αλήθειας απέναντι στην πλάνη και το ψεύδος. Σε αυτήν τη Θεία Λειτουργία, όπου βιώνουμε όλο τό βάθος καί τό εύρος της Θείας Οικονομίας προς το γένος των ανθρώπων, εμείς, Εσείς δηλαδή, ο Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως και Οικουμενικός Πατριάρχης και η ελαχιστότης μου, ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου, επαναβεβαιώνουμε τους άρρηκτους και ακατάλυτους δεσμούς μεταξύ της Βασιλευούσης των Πόλεων και της αγιοτόκου Νήσου μας, σχέσεις μεν αδελφικές ως προς την συμπόρευση, την Ιστορία, το θεολογικό υπόβαθρο των λειτουργιών του Υψίστου αλλά και σχέσεις Μητρός πρός θυγατέρα αν αναλογισθεί κανείς την μεγάλη, την κενωτική προσφορά της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως προς την Αγιωτάτη Εκκλησία της Κύπρου.

Άρα, λοιπόν, ποιά δύναμις θα ήταν εκείνη η οποία θα μπορούσε νά εξαλείψει από την Ιστορική μνήμη αυτούς τους βαθείς δεσμούς και τις σχέσεις αγάπης, τιμής, ευγνωμοσύνης και αδελφοσύνης οι οποίες διέπουν τις καρδιές των Κυπρίων από άκρου εις άκρον για το Φανάριον της Ρωμηοσύνης, για το Φανάριον του ευσεβούς ημών Γένους, για το Φανάριον το οποίον όλο δίδει, όλο κενώνεται, όλο κατατέμνει τις σάρκες του ώστε να ζήσουν και να ευημερήσουν οι κατά τόπους Εκκλησίες. Άλλωστε, η θυσιαστική προσφορά του Οικουμενικού Θρόνου, «που, ως λυχνία, μεταδίδει, από της εποχής του ευσεβούς βασιλέως και Ισαποστόλου Κωνσταντίνου, «τοις εγγύς και τοις μακράν» το ανέσπερο φως της Ορθόδοξης πίστης μας, είναι ανυπολόγιστη» όπως είχαμε τονίσει κατά την Ειρηνική μας Επίσκεψη στη Πατριαρχική Σταυροπηγιακή Μονή της Παναγίας του Βαλουκλή το 2010, όπου

είχαμε συν τοις άλλοις επισημάνει ότι “η Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως έτεινε προς την Κυπριακή Εκκλησία, πάντοτε, χείραν βοηθείας”.

Επαναλαμβάνοντας αυτούς τους λόγους μας δεν αισθανόμεθα ότι επαναλαμβανώμεθα ή ότι επαναπροσανατολιζόμεθα στην ορθή πορεία της Ορθοδόξου Εκκλησιολογίας, την οποίαν Εκκλησιολογίαν διηκόνησαν με στερήσεις και μόχθους οι Πατέρες των Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων. Έκκλητο, Σταυροπήγια, Άγιο Μύρο είναι μόνο μερικές από τις εξώφθαλμες ευθύνες του Κωνσταντινουπόλεως. Αλλά και αν κοιτάξουμε στο διάβα των αιώνων, ποιά Εκκλησία θα ήταν εκείνη από τις παλαιές που δεν ευεργετήθηκε από την Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, και ποιά από τις νεώτερες δεν δημιουργήθηκε από τα σπλάχνα της; Θα ήμαστε επιλήσμονες και αγνώμονες αν ομολογούσαμε κάτι το διαφορετικό. Οι κανονικές ευθύνες του Κωνσταντινουπόλεως γεννούν ζωή, Παναγιώτατε. Χάριν αυτής της ζωής Εσείς θανατώνεσθε, σταυρώνεσθε, υπομένετε το βάρος της ημέρας και τον καύσωνα ολόκληρης της Ορθοδοξίας. Γι’ αυτό ήρθα αυτήν την σημαδιακή και ιστορική ημέρα κοντά Σας. Ηρθα για να Σας πω ότι δέν είσθε και ούτε πρόκειται να Σας αφήσουμε εμείς μόνο.

Μία τέτοια ημέρα, μόνο εκχύλισμα εκκλησιολογικών σκέψεων μπορεί να παράγει κάθε ψυχή συνειδητού Χριστιανού. Διότι με λανθασμένη Εκκλησιολογία, η Ορθόδοξη Θεολογία μας μπορεί να καταλήξει σε πλάνη και εμείς δέν την θέλουμε. Θέλουμε την ανόθευτη πίστη των πατέρων μας, έτσι όπως την παραλάβαμε από τους μακαρία τη λήξει Προκατόχους μας. Θέλουμε μία αρραγή ενότητα στην Ορθοδοξία μας. Ως εκ τούτου, Παναγιώτατε, έχουμε ήδη συνεννοηθεί με μερικούς εκ των Αδελφών Προκαθημένων για να εργασθούμε προς αυτή την κατεύθυνση, διότι η Ορθοδοξία είναι Μία, Καθολική και Αποστολική.

Περαίνοντας και ευχαριστώντας για τη χαρά της υποδοχής και της φιλοξενίας στον κοινό μας Οίκο, στο πατρικό σπίτι των Πανορθόδοξων, εδώ στην Πόλη, επιλέγω να επαναλάβω μία φράση μου και πάλι από την εισήγησή μου κατά τη Σύναξη Προκαθημένων το 2014, Παναγιώτατε, προς όλα τα μήκη και πλάτη της Εκκλησίας:

“Και να μην είχαμε, λοιπόν, Πρώτον, θα τον αναζητούσαμε. Πρώτον μεταξύ Ίσων, έχουμε. Τον καθιέρωσε η ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας κατά τους διαρρέυσαντας αιώνες. Κύριε φυλάττε αυτόν εις πολλά έτη.”

Μετά την απόλυση ο Οικουμενικός Πατριάρχης και ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου, με τους συλλειτουργούντες Αρχιερείς, τέλεσαν το καθιερωμένο Τρισάγιο υπέρ αναπαύσεως των ψυχών όλων «των υπέρ της Ορθοδόξου ημών πίστεως αγωνισαμένων και τελειωθέντων εν αυτή».

Ακολούθησε η λιτανευτική πομπή των Ιερών Εικόνων, στον αυλόγυρο του Πατριαρχείου, κατά την οποία ο Οικουμενικός Πατριάρχης και ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου ευλόγησαν τους πιστούς με τις εικόνες που κρατούσαν.